

## Woorden bij de viering in De Inham op 23 augustus 2026 n.a.v. dementie.

Ik ben Peter Schrieken en ik woon sinds 1998 in Nieuwland.

Ik ben in oktober hopelijk 55 jaar getrouwd met Joke Schrieken.

Zij heeft al 8 à 10 jaar last van dementie en zij is nu 16 maanden geleden opgenomen in Verzorgingshuis De Lichtenberg.

Wij zijn van begin tot eind bij de Herbergvieringen betrokken geweest en verder kerken wij in Het Brandpunt. In de Nieuwsbrief las ik dat bij deze viering de dementie centraal staat en daarom ben ik hier. Ik wil graag twee thema's noemen.

Het gedrag van Joke was nogal onvoorspelbaar. In de supermarkt kon zij bijvoorbeeld mensen plotseling aanspreken om duidelijk te maken dat ze in de weg stonden. Op het laatst was het enige vertrouwde uitje de Brandpuntviering. Ik ben daar lector en Joke had de neiging om met me mee naar voren te lopen als ik moest schriftlezen of de mededelingen moest doen. Iedereen wist dat en Joke werd rustig weer op haar stoel gezet. Dat voelt heel warm en dankbaar aan. Ik ben ervan overtuigd dat dat in De Inham met evenveel begrip zou gebeuren.

Ik bezoek Joke elke dag in De Lichtenberg. Ze ontvangt mij met open armen en ze is heel blij als ze me weer ziet. Maar als ik weer afscheid wil nemen, dan wil ze met me mee. Ik moet elke dag aanleidingen verzinnen om weg te gaan: was opvouwen, leerlingen met bijles begeleiden of boodschappen doen. Dikwijls moet het personeel Joke afleiden en dan kan ik zonder afscheid nemen wegsluipen. Dat voelt voor mij elke dag als verraad. Ik heb drie keer na tien meter lopen de onweerstaanbare neiging gehad om me om te draaien en onder de arm mee naar huis te nemen. Dat is punt 1: het gevoel. Dan komt punt 2: mijn verstand zegt dat dat niet kan en onverstandig is. Maar het lopen is dan zwaar.

Punt 3. Als ik thuis ben begint mijn geweten te knagen. Maar een geweten is niet objectief en ik weet mijn geweten met slinkse redeneringen te bewerken.

Punt 4. Als ik 's avonds in bed lig, lig ik over mezelf na te denken. Wie ben ik nu eigenlijk en wat is mijn basis van goed en kwaad.

Punt 5. In gedachten bespreek ik mijn gevoelens met Joke. En dan kom ik tot een vreemde conclusie. Hoewel onze levens uit elkaar groeien, wordt onze innerlijke band dieper. Hier in de kerk durf ik dat de geest te noemen.

En ik heb de stille hoop, dat deze band tussen ons zelfs na de dood zal blijven bestaan. En daar bid ik voor.

Peter Schrieken